

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟΥ IVAN KRELLIN

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

καὶ ἐρωτικὴ οἰκογένεια. Παντρεύτηκε δὲ ὑστερα πάπος ὁργὰ μέν,

ἀλλὰ ὁ γάμος τῆς ἔγινε ἀπὸ ἥρωτα. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1876 μέσα στοὺς ἄλλους ταξιδιώτες ποὺ ἐπέβαιναν στὰ ἀττικούς «Αστραπή» ἀπὸ τὴν Μασσαλία γιὰ τὴν Ἰταλία, ἡταν καὶ ἓνδιος γενούμφων.

Ἡ ήμέρα ποὺ ἔκανης σαν ἡταν δροσεροὶ καὶ ἥλιοφωτιστη, ἡ θάλασσας ἥρωεν καὶ γλυκεύα. Καὶ οἱ δύο σύζυγοι δὲν ἔνοούσαν νὰ τὸ κονυμῆσαν ἀπὸ τὴν γένερα. «Ολοὶ τοὺς κυτταῖσθαν. Ἡταν μᾶς ἥραδα καὶ εἰ δύο τους. Παντὶ, στὰ γέλαια τους, στὶς διμίλεις τους, στὶς κινήσεις τους ἔβλεπε κανεὶς τὴν εὐτυχία. Ταξιδεύειν, θέρευγαν...

Τὸ ἔνδιος αὐτὸν τῶν νεονύμφων ἡταν οἱ Μαρό.

Ἐκείνος μεγαλύτερός της δέκα χρόνια. Ἡταν ψηλός, λίγο ψηλότερος ἀπὸ αὐτήν, μὲ ὥραια μάτια καὶ κατασπάρα μαλλιά. Ἐκείνη καλοπτιγμένη, μελαχούνη, μὲ καταγάλανα φειρὶς ὅδη μάτια. Στὴν ἀρχὴν ἔβηγκαν στὴν Νεάπολη, ὑστερα πῆγαν στὸ Παλέρμο καὶ ἀργότερο στὴν Ρώμη. Εμειναν ἀρκετά ἔκεισταν ἀπεφεύγανταν νὰ περάσουν στὴν Τύνιδα καὶ ἀπὸ εἴκει στὸν Ἀλγέρι, ὅπου δὲ κ. Μαρό διωγόσθηκε σὲ μὰ πρώτης τάξεως δημοσίᾳ θεσσαλία. Ἐκεὶ πιὰ ἔγκατασταθῆκαν· ἔμειναν δεκατέσσερα χρόνια. «Ολη ἀντὶ ἡ μεγάλη χρονικὴ περίοδος τῶν ἔτων ἔπειτας εὐχάριστα. Ὡς τερα πάντα μᾶς τὸσο ὥραιαν ἄνοιξη τὰ ἔπειτα χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν ἔδιωσαν καὶ στοὺς δύο τὴν εὐτυχία τῆς ἀνέσεων; καὶ τῇς καλοκαιρίας, μαζὶ μὲ δύο ὥραιαν καὶ γερὰ παιδιά.

Οταν δύως πέρασαν αὐτὰ τὰ δεκατέσσερα χρόνια, οἱ Μαρό ἀρχισαν νάλλάζουν. Ἡ ζωὴ ἀρχίσει νὰ τοὺς βαραίνει. Ἐκείνος εἰχε γίνει κατάμαυρος σάν τὸ ὄραπτον. Ἡ δουλειά, οἱ ἔννοιες, καὶ τὸ παντὸς καὶ δὲ ἥλιος τὸν εἰχαν γεράσει. Εύκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πεάσῃ γιὰ κανένα ίθαγενή. Κι' ἔκεινη εἰχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν δροσιά της. Ποὺ ἔκεινο τὸ δέμα, ποὺ ἔκεινο τὸ γέλαιο της! «Ολις πιὰ εἰχαν ἀλλάζειν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ πρῶτος ἔρως εἰχεν μεταβληθῆ σὲ κάποιο ἄλλο αἰσθημα. Ἐκείνη ηταν ἀφοσιωμένη στὰ παιδιά της... Ἐκείνος στὴ δουλειά του.

Τὸ σπῆτη τους ἡταν χωμένο σὲ μιὰ ἥσυχη καὶ καθαρὴ συνοικία. Οἱ Μαρό σχεδόν δῆτα τὴν ἥμέραν ἀλλειπει καὶ ἔτσι η γυναῖκα περνοῦσε τὶς διῆς της μόνη στὸ σπῆτη. Πολὺν σπάνια τὴν ἔβλεπε κανεὶς νὰ βγαίνει καὶ πάντα τοὺς μὲ ἀμάξι. Τὶς Κυριακές δύως δὲν ἀλλειπει ἀπὸ τὴν ἔκκλησια...

Ἐτοι είχαν τὰ πρόγαματα, ἔτοι περούσσει ἡ ήσυχη καὶ εὐτυχισμένη αὐτὴ ζωὴ τους, ὃνταν φάνηκε στὸν Ἀλγέρι κάποιος ὄνομάτιοι Αἰμίλιος Ντυτούνα, γυνὸς τῆς κυρίας Μποννέ, μᾶς παληῆς καὶ στενῆς φίλης τῆς οἰκογένειας τῶν Μαρό, δὲν εἰχε ἀκόμα κλέισει τὰ δέκα ὄκτω χρόνια του. Ἡταν ἔνας ποιδί... ἔνας μοναχοπαῖδη, γιατὶ η κυρία Μποννέ ἔκτος ἀ' αὐτὸν τὸ γνού, μόνο μὰ κόρη εἰχε ἀκόμα, ποὺ τὴν λέγανε Ἐλίζα. Τὸν Μάιο ὄμως τοῦ 1889, ἡ Ἐλίζα αὐτὴ ἐμέλλει νὰ παντερεῖ, ἀλλὰ δυστοχώς ἔπειτε ἔξαφνα ἔρωτα βαριὰ καὶ πέθανε σὲ λίγες ἥμερες. Οἱ Αἰμίλιος ποὺ ἔσπατο διάξεις ὡς τότε στὸ Παρίσι, μόλις τὸν ἔτηλεγράφησαν τὴν εἰδηση, ἔφθασε γρήγορα στὸν Ἀλγέρι γιὰ νὰ παραστῇ στὴν κηδεία τῆς ἀδελφῆς του. Ἡταν ἀλλήδεια πολὺν τραγικός αὐτὸς δὲ πρώδως θύνατος ἔνος κοριτσιοῦ στὶς παραμονές τῶν γάμων της... δύοι δύοι τὴν ἔγωγες καὶ καὶ ἰδιαίτερος ἡ κυρία Μαρό – δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα τους... Ἡταν τρομερό!..

Μετὰ τὴν κηδεία, ἡ κυρία Μποννέ, ἔμεινε δύο τρεῖς ἥμερες στὸν Ἀλγέρι, μὰ ἐποιεύσανταν γιὰ τὰ ταξίδια. Ἐπερπει νὰ πάη στὸν συγγενεῖς της, στὴ Γαλλία, γὰ κανονίση καὶ ἔπειτε σὲ οἰκογένειας τῆς ὑποτέθεσες. Οἱ Αἰμίλιος δύως ἔμεινε. Εἰχε ἔγκατασταθεῖ σ' ἔνα συγγενέις του καὶ ἡμᾶ, κοντά στὴ Βίλλα Χακίμ, καὶ πολὺ συχνά κατεβαίνει στὴν πόλη γιὰ νὰ ἔπισκεψῇ τὴν οἰκογένεια Μαρό. Τὸν εἰχαν δεῖξε εὐθύνης ἔξι δύο συνειθυσμένην συμπάτευσα. Οἱ Αἰμίλιος σάν παιδί ποὺ ηταν ἀκόμη, εἰχε συγκανηθῆ πολὺ ἀπ'

αὐτὴ τὴν τρυφερότητα ποὺ τὸν περιέβαλαν οἱ Μαρό...

Οσο περινόδιος ὁ καιρὸς οἱ ἐπιστέψεις τοὺς ἔγενοντο πιὸ συχνές. Εφτασε στὸ τέλος νὰ κατεβαίνῃ κάθε ἥμέρα. Δένηταν ἵπόγευμα ποὺ νὰ μὴ βρίσκεται στὸ σπῆτη, στὸ ηρεμο ἔκεινο σπιτάκι τῶν Μαρό...

Στὴν ἀρχὴ, δύως συνήθως, ἡ συντροφιά ἐπεργάσθησε εὐθύνη καὶ καρδοτά. Φλαρέρες, παιχνίδια μὲ τὰ κορίτσια τῶν Μαρό, στεια κ.λ.π.

Δένη ἔμελλες δύως νὰ ἔπαλουσθήσῃ ἡ ίδια κατάσταση ἐπὶ μαρκόν.

Ἡ Κυρία Μαρό γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴ Λωζάνην μέσα σὲ μιὰ τίμια, αὐστηρὴ καὶ ἀρχαία οἰκογένεια.

«Διάβολε, ἐκπέπτετο... δὲν μπορεῖ... καὶ δύως τὸ αἰσθάνομα... τὸ νούσιον πολὺ καλά...».

Οἱ ἥμερες περνοῦσαν...

Τὸ πένθος τοῦ Αἰμίλιον είχε περάσει πιά...

Μιὰ νέα δύως λύπη είχε καταλάβει καὶ πάλι τὴν ψυχή του. Αύτη τὴν φορά δύως ηταν, δχι ἀπὸ θάνατο προσφίλοις προσώπου... ὅχι...

Οἱ Αἰμίλιος τὸ ἔνοιασθε... ήταν... ήταν ἔρωτεμένος...

Τὰ νεῦρα του δὲν ἀντεῖχαν πιά. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κρύψῃ μέσα του...

Θὰ τὸ τολεγει. Τὸ ἀπεφάσισε... Ναι! ... ἔπρεπε...

— Μὰ φίλε μου, τοῦ εἰπε ἔκεινη... Μὰ ἀν εἰχα παντρευτῇ ἐνωπίοντας δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ εἰχα ἔνα παιδί σαν κι' ἔσενα... .

— Σᾶς ἔξορκίς... οὐας ἴντενεω... ἐφώναζε ἔκεινος, αφήστη με... μόνο νὰ σᾶς βλέπω... δὲν σᾶς ιζητώ τίποτα...

Ξεχείλιες ὅλη του τὸ τρυφερότης... ὅλη τους ἡ εἰλικρίνεια... δῶλο τὸ ἐφατικό πάθος τῶν δέκα ὄκτω τίταν...

— Όταν τῆς τὸ εἰπε; Τῆς τὸ ἔξομολογήθηκε!... Θεέ μου, τί ἥμερες, τὶ στιγμές... τὶ ἄγωνια!..

— Α τὸ τῆς τὸν σπῆτη πιά νὰ σκεφθῇ πίπτα, νὰ καταλάβῃ πίπτα... .

— Ολοι τους τὸ εἰπε ηταν στὴ σκέψη της...

— Μά δὲν μοῦ ἀργήθηκε, ἐσκέπτετο... αὐτὸν ποὺ μοῦ εἰπε ηταν μιὰ ἀπλὴ ἴντεφυγή...

— Οἱ Αἰμίλιος ηταν ἀπειρος ἀπὸ ἥρωτα... Πρώτη φορὰ ἀγαποῦσε... Ήταν τὸ πρώτο ἔρωτικό σκίτσο τῆς ψυχῆς...

Τὰ βραδύα ἔκεινα ποὺ γυρίζει μόνος του στὸ ἔρημο τῆς πατημάτη, κοντά στὴ Βίλλα Χακίμ, ἔτερεφαν συγ-σιγά... ἐμεγάλωναν τὸ αἰσθημά του. «Πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ μόνη της, ἔσκεπτετο. Πόσο γλυκεία ηταν πάλι σήμερα... πόσο δῶλασσα... Κάθε ἥμέρα καὶ γίνεται πιὸ ώραια... πιὸ ἔρωτική...»

Μιὰ Κυριακή οἱ Μαρό είχαν καλέσει μεροῦσαν φίλους τὸ ἀπόγευμα σπῆτη τους... «Ἐπήρωναν τὸ πολύτιμο της σκεψή της...»

— Οἱ Αἰμίλιος ηταν γεμάτος εὐτυχία. Μιὰ στιγμὴ ποὺ πέτυχε μόνη της τὴν Κυρία Μαρό, της ψυθυρίζει σιγά στ' αὐτή :

— Πρέπει νὰ σᾶς ιδω... κρητικοί... Είνε ἀνάγκη...

Ἐκείνη σηκώθηκε γελαστὴ καὶ τὸν ἀκολούθησε ποὺ μὰ ἔρημη καὶ σκοτεινή καμαρούδη κοντά στὴν είσοδο του κήπου :

— Σήμερα είνε η ἔπειτας τὸ θανάτου του πατέρα μου... Σᾶς ἄγαπω... ἀφήστη με...

Ἐκείνη χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ πιπτά, ἔκανε νὰ φύγη... Τρομαγμένος ἔσθισθε πίπτηση...

— Συγχωρεῖς με I... είνε η πρώη καὶ τελενταία φορά... Δὲν θὰ τὸ ἐπαντλάβω...

— Η κυρία Μαρό ούτε τώρα δὲν τοῦ μήλησε... «Ἐφυγε. Οἱ Αἰμίλιος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ...» Ενα κύμα δακρύων ἔβγηκε ἀπὸ τὰ μάτια του...

— Όταν λοιπὸν τίποτα! Χαμένος... Χαμένος γιὰ πάντα. Καμιὰ απάντηση.. Καμιὰ σκέψη γι' αὐτόν... Τι σκληρή η πού είνε η ζωὴ!

— Ωρισ τὴν ἥμέρα της ἀναχωρήσεως του.. Θὰ ἔφευγε.. Σὲ δέκα πέντε ἥμερες ἔπρεπε νὰ είνε καὶ πάλι στὸ Παρίσι...

— Σ' όλο αὐτὸν τὸ δάστημα δὲν θὰ ἔπηγε περισσότερες ἀπὸ πέντε φορὲς στὸ σπῆτη τοῦ Μαρό. Είχε ἀποφασίσει νὰ μὴν πάη καθολού πιὰ εἴτε, μὰ δὲν θέλησε νὰ κονήῃ ἀπότομα της ἐπισκέψεις του...

— Ηταν δύως τόσο ψυχοδες τελενταία... Είχε πάντα της ἀναχροήσεως του ἔφθασε... «Ἐπερπετε νὰ τὴν ξαναϊδη... νὰ τὴν ξαναϊδη γιὰ τελενταία φορά...

— Ηταν ἔνα ἀπόγευμα χλιαρό, γλυκό, μεθυστικό. Βρέθηκαν μόνοι στὸ σπῆτη...

— Φεύγω! Δὲν θὰ σᾶς ξαναϊδη... ἀντίσσο.. τὰ λόγια του έτρεμαν...

— Εκείνη πάντοτε μὲ τὸ ίδιο τρυφερό καὶ γελαστὸ θύφος τοῦ απάντηση :

— Αντίσσο.. Στὸ καλό, παιδί μου... ἀγαπητό μου παιδί...

— Τῆς φίλησε τὸ χέρι. «Ενα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του. Χωρίστηκαν...

— Επέρωμας ἔνα μηνας.. ένας διλόκηρος μῆνας!.. Καμιὰ εἰδηση...

— Μᾶ ἐπερίμενε λοιπὸν η κυρία Μαρό καὶ μεγάλη ἀπὸ τὸν Αἰμίλιο; «Μαρό καὶ μεγάλη ἀπὸ τὸν Αἰμίλιο; Μαρό καὶ μεγάλη ἀπὸ τὸν Αἰμίλιο;

χη; δὲν ήταν εύτυχισμένη;.. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ.. Κανεὶς!..

Έκείνο ποὺ εἶνε γγωστὸ εἶνε πῶς ή ἀναχώρηση τοῦ Αἰμιλίου τῆς εἰχε προξενήση ἔνα πολὺ δυσάρεστο συναίσθημα...

Οἱ ήμέρες κυλοῦσαν, ὁ κ. Μαρὸ ἐρχότανε τῷρα νωρίτερα στὸ σπῆτη τὰ βράδυα... "Ἐπαιχε λίγο μὲ τὰ παιδιά, ἐστρωναν τραπέζι, ἔτρογανα... Τὴν ἄλλη ήμέρα τὸ ίδιο.. καὶ τὴν ἄλλη πάλι τὰ ίδια..."

"Μὰ πῶς ἔγινε μελαγχολικὴ ἡ γυναικα μοι τῷρα τελευταία, ἔλεγε μέσα ὁ Μαρὸ. τι νάχι;; Δὲν κατορθώνω νὰ τῆς πάρω λέξῃ...Περιέργονο..."

Αὐτές δῶμας τὶς σκέψεις τὶς ἔκανε μόνο τὰ βράδυα.. Τὸ πρωὶ ξυπνούσε καὶ πάλι φαιδρὸς καὶ τραβούσε στὴ δουλειά του... ***

"Ἐνα γράμμα!.. μαρά!.. ἕνα γράμμα.. ὁ γραμματοκομιστής.. Καὶ τὰ δύο κοριτσάκια τῆς τρέξειν στὴν πόρτα.."

"Η κυρία Μαρὸ τὸ πήρε καὶ τὸ ἄνοιξε νευματά.."

"Ἐκείνος!.. ἐσκέφθη.. υπέρεια ἀπὸ ἔνα μῆνα!"

"Δὲν ἦθελα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω πά..Μά!..δεν μιτροῦ οὔτε στιγμὴ νὰ βρῶ ἡσυχία.. Εἶνε ἔνα μαρτύριο καθημερινὸν ἡ ζωὴ μου τελευταία! 'Η τελευταία σας οιστῷ.. ἔκεινο τὸ ἀπόγευμα μοῦ ἔγινε παγώσει τὸ αἷμα. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾶ αισθάνομαι πῶς ἔχω τὸ θάνατο μέσα μου.."

Αἴμιλίος

"Η κυρία Μαρὸ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ.. "Ἐνα ψυχικὸ σφίξιμο αἰλαύνθηκε νὰ δένει δῆλη τὴν ὥπαρξη της.."

"Ἐκείνος!.. ἀκόμη τὸ ἔκεινος, ἐσκέφθη.. καὶ ἔπειτα σὲ μιὰ πολυνόσονα.."

"Ἐβγαλε τὸ μαντήλη της καὶ σκούπισε ἐλαφρὰ τὰ ὑγρὰ μάτια της.."

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔξπνησης δύσθυμη. Τὸ ίδιο πάλι βίρος στὴν ψυχὴ της.. τὸ ίδιο ἔκεινο σφίξιμο..."

— Καλημέρα, πηγαίνων.. τῆς εἰπε δ ἀνδρας της δπως συνήθως. Κᾶθε πρωὶ ἔπειτε νὰ τὴν χαιρετήσῃ πρὶν φύγει γιὰ τὴ δουλειά του..

Τὸ κύντατε ἀφροημένη..

— Καστημέρα.. τεῦ εἰπε ξηρὰ καὶ μηχανικά..

"Εμεινε καὶ πάλι μόνη της.. 'Η ίδια ἐρημα.. ή ίδια μόνωση.. 'Ἐκνταξε τὸ πρόσωπό της καθηφέτη.. «Πῶς ἐγέρασα.. Πῶς ἀσπρισαν τὰ μαλλιά μου..» εἰπε μέσα της.."

"Ανοίξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ ηντάταξε ἔξω τὰ καταπράσινα φύλλα τῶν δένδρων.."

"Ἡ ζωὴ!.. Ἡ ζωὴ της.. Ἐκείνος! οἱ συνήνες του ἐπιτακέψεις.. ἡ γνωριμία τους.."

— Καὶ ὅμως πρέπει.. καὶ ἔκλεισε μὲ δόμη τὴν πόρτα καὶ ἔτρεξε στὸ δωμάτιο της.. ἀνοίξε ἔνα χωματιστὸ κοντὶ καὶ βγάζε ἔνα πολύτιμο χωτοπάκελλο..

Μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι γράψει :

«Ἀγαπητὸ μου παιδί...» ήτανε νὰ πρώτη λέξη ποὺ ἀφέσει τὸ χέρι της νὰ γράψῃ..

Μὰ υστερα πάλι ἐσκέφθηκε πῶς θὰ ήταν μάτιο νὰ στείλῃ αὐτὸ τὸ γράμμα.. Γιατὶ;; Γιατὶ νὰ τὸ στείλῃ;; Δὲν ήταν ὁ καιρὸς γ' αὐτὴν νὰ στείλῃ ἔρωτικὰ γράμματα.. Τῷρα πιὰ! αὐτὴν εἶναι μιὰ γρηγ.. μιὰ ἡλικιωμένη, μὲ δύο κορίτσια, μὲ δύο μεγάλα κορίτσια.. Κι' ἔκεινος; "Ἐνα παλλάκαρι.. ἔνα παιδί.. ἔνα παιδί της.."

Σηκώθηκε ταραγμένη. Τὸ γράμμα ήταν ἀκόμη στὰ χέρια της..

— "Οχι.. δη!.. ἐσκέφθη.. Εἶνε ποὺ νέος γιὰ μένα! Καὶ τούσισε μὲ μανία.. μὲ λύσσα.."

Πέρασε ἀκόμα ἔνας μῆνας. "Ἡρθε ἡ ἀνοίξη.. Τὰ δέντρα τοῦ κήπου καταπράσινα, δλα δροσιά. Τὰ λουλούδια γεμάτα μπουμπούκια.."

Καμάτι εἰδηση! πάλι ή ίδια σιωπή.. 'Η κυρία Μαρὸ εἶχε κρύψει τὸ μυστικό της..

Καὶ δώμας μὲ πόση λαχτάρα περίμενε σήμερα γράμμα του..

Καὶ θὰ τοῦ ἀπαντούσε.. ω! βέβαια, θὰ τοῦγραφες ἀμέσως.. εἶχε πολὺ μετανοήσεις τελευταία γι' αὐτὴ τὴν σιωπή της..

Εἶχε πιὰ χτυπήσει μεσημέρι καὶ δὲν ἀντρας της δὲ φάνηκες ἀκόμα. Ποιὸς ξέρει!.. "Ισως νὰ ἔμενε ἔξω.. Πάντοτε ὅμια ἀργούνος ἔται, δὲν ἔτρωγε σπήτη.. 'Η κυρία Μαρὸ περίμενε ἐν τούτοις. "Ἡταν καθιούση στὸ κήπο σε μιὰ πολυνόσονα Δίπλα της τὰ δύο κορίτσια της μετεύσαν..

"Ἐξαφαν πρόβαλες ἀπὸ τὴν κιγκλιδωτὴ θύρα τοῦ κήπου ἡ μορφὴ τῆς κυρίας Μποννέ.

— Θέε μου! ἔκανε ἡ κυρία Μαρὸ.. ἡ μητέρα του!

Σηκώθηκε τρομαγμένη καὶ ἔτρεξε πρὸς συνάντηση της :

"Η κυρία Μποννέ ήταν ντυμένη καταμαυρα. Μιὰ μαύρη κρέπινη πλερέζα ἐπλαισίωνε τὸ ἐπίσης κρέπινο καπέλλο της καὶ ἔφτανε ἔως τὰ πόδια της.. "Ἐνε πυκνὸ βέλον ἀπὸ μαύρο τούλι ἔκπειταζε τὸ πρόσωπο της.. 'Ἡταν καταλλώμων καὶ καταβεβλημένη.."

— Τέτοιο βέλον πένθος! σφέφθηκε ἡ κυρία Μαρὸ.

— 'Αγαπημένη μον φίλη!.. τὶ ἔκπληξις!

— Καλημέρα, ἀδελφούλων μου, ἀπήγνωσης ἡ κυρία Μποννέ, καὶ οἱ δύο παλῆς φιλωνάδες ἔπειτας η μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης..

— "Ἐμειναν ἔτσι σφιχτὰ ἀγκαλιασμένες ἀρκετά λεπτά, δταν πρώτη

ἡ κυρία Μποννέ τραβήχτηκε κι' ἔβγαλε τὸ πένθιμο μαντήλι, σήκωσε τὸ βέλο της, κι' ἐσκούπισε τὰ ὑγρὰ μάτια της..

Τὰ δύο κορίτσια τῆς κυρίας Μαρὸ εἶχαν ἔλθει κι' αὐτά νὰ χαιρετήσουν τὴν φίλη τῆς μπρέφας των.

— Μὸ πῶς; τὶ συνέβη.. Θεέ μου, εἰπε ἡ κυρία Μαρὸ..

— "...Ο Αἰμιλίος!..

Καὶ διεκόπη ἀπὸ ἔνα ἀπότομο δυνατὸ λυγμό.

— "Η κυρία Μποννέ μόλις μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ :

— "...Ωτιστικόν!.. Οι μεγάλης κατάλλωση.

— "Ωτιστικόν!.. Οι μεγάλης κατάλλωση.

— "Παναγία μου!..

— "Άπο τί; Πώς; Πότε;

— "Εἶνε τῷρα δέκα τρεῖς ήμέρες... ἔνα ἀπόγευμα.. Μ' ἔνα πιστόλι στὴν καρδιά..

— Καὶ οἱ λόγοι;

— "Ἐρωτικοί.. Κάποια γυναίκα.. μιὰ ἀγνωστη γυναίκα..

— "Η κυρία Μαρὸ ἔγινε κατάλλωση.

Προσχώρησαν καὶ οἱ δύο καὶ κάθισαν σιωπηλές.. σὲ δύο πολυθόρες κάτω τὸν ίσιο μαῖς μουριᾶς.. Γύρω δὲ ήλιος ἔκαιγε.. Τὰ πουλιά κελαΐδουσαν.. "Η ζωὴ άνοιγε μὲ δλα της τὰ φτερά..

— "Η κυρία Μποννέ φιλοξενήθηκε δλη τὴν ἡμέρα στὸ σπῆτη τῶν Μαρό. "Ἡταν ἀδύνατο νὰ μὴ δεχῆῃ.. 'Η ἐπιμονή τῆς φίλης της ηταν τὸση μεγάλη ποὺ ούτε κατέτεινε..

Τὸ πρωὶ οἱ δύο παληὸς φίλες ἔκαναν ἔνα μικρὸ γύρω στὸν κήπο καὶ ξαναγύρισαν πάλι στὸ ίδιο ἔκεινο ίσιο της μουριᾶς ποὺ εἶχαν καθίσει τὸ χθεσινὸ πρωὶ..

Προσεγματίσαν καὶ ἐμίλησαν ἀκόμα λιγάκι γι' αὐτὴ τὴν τραγικὴν αὐτοκινίαν..

— "Ω! ἂν ήταν δυνατὸ νὰ μάθαινε κανεὶς ποιὰ ήταν αὐτὴ ἡ γυναίκα! ἐρώτησε ἡ κυρία Μποννέ..

— "Η κυρία Μαρὸ μόλις κατάφερε νὰ ψιθυρίσῃ :

— "Ποιός ξέρει...
— Δὲ μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση.. τὸ θάρρος της τὴν ἔγκαττεινε.. ἔνα ρίγος διέδραμε τὸ σῶμα της.. καὶ ἔνας λυγμὸς ἀνέβησε ἀπὸ τὴν θέση της..

— "Ἐπλαψε..
— "Η κυρία Μποννέ τὴν ἐκύτταξε εκπληκτη..

— "Τὶ σφέτηκες; Γιατὶ κλαῖς..

— "Η κυρία Μαρὸ δὲν ἀπήγνωσε..

— Οι δύο φίλες ιπτάχησαν ἀκόμα λιγό καὶ μέταρισαν..

Τὴν στιγμὴ ἔκεινη ἀκόντιση της φωνὴ τοῦ κυρίου Μαρό, δὲ ποιος ἐφωνάζεις ἀπὸ τὸ σπῆτη τὴ γυναίκα του....

(Απὸ τὸ Ρωσικὸ)

*

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

"Ἡταν μιὰ φορά ἔνας παπούστης ὃ δοποῖος εἶχε ἔνα μονάρχιο παιδὶ ποὺ ούτε κατέτεινε νὰ τὸ καύμι καλὸν ἀνθρωπο.. Τὸ παιδὶ διώτις ἔδειχνε κακά ἔνστικτα καὶ δὲν σεβόταν τὸ πατέρα του.

— Παιδὶ μου, τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας του ἀπελπισμένος, δὲν θὰ γίνης ποτὲ σου ἀνθρωπος.

Πέρασαν τὰ χρόνια τὸ παιδὶ μεγάλωνε χωρὶς νὰ διορθωθῇ.. Μιὰ μέρα, τέλος θύμων καὶ σκηνώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο.. Τὸ τύχη τὸ βοήθησε, μπήκε στὴν ψυχεία τοῦ Σουλτάνου καὶ κατόρθωσε νὰ γίνῃ βεζύρης.

— Οταν ἐφθάσαν τὸσο ψυχλά, θυμήθηκε τὸν πατέρα του, ποὺ τοῦ ἔλεγε πάντα διτὲ δὲν θὰ γίνῃ ἀνθρωπος. 'Απεφάσισε λοιπὸν νὰ τοῦ ἀποδεῖξῃ διτὲ δὲν εἶχε δίκη καὶ ἔστειλε δύο ἀνθρώπους μὲ ἔνα φιρμάνι γιὰ νὰ τὸ τὸν κουβαλήσουν ἔμπρός του.

— Σὲ ζητᾶ δὲ βεζύρης, εἶπαν τοῦ παπούστης οἱ ἀπεσταλμένοι σὰν φτάσαν στὸ κονάκι του.

— Γιὰ καλὸ δη γιὰ κακό; γιώτησε ὁ γέρος.

— Δὲν έχορουμε, ἀπάντησαν οἱ ἀπεσταλμένοι.

— "Οτι εἶνε γραφτὸ ἀς γίνη εἰπε, δ πατέρας τοῦ βεζύρη. Καὶ ἀκολούθησε τοὺς ἀπεσταλμένους, καβάλλα ἐπάνω σ' ἔνα γάιδαρο. Δὲν εἶχε ίδει ο γέρος διτὲ δὲν βεζύρης ηταν δὲ γινός του.

— Οταν ἐφθάσαν στὸ παλάτι τὸν παρουσίασαν στὸ γινό του.

— "Ε πατέρα, δὲν ἔγινε τώρα ἀνθρωπος; τούπε αὐτὸς περήφανα.

— Παιδὶ μου, δὲν ἔγινες, εἰπε δ πατέρας του.

— Πατέρα, εἶμαι βεζύρη τοῦ Σουλτάνου.

— Βεζύρης εἰσαι, ὅγλονύ, ἀνθρωπος διμως δὲν ἔγινες. Γιατὶ ἀνησυχεῖς πολὺ δὲν θάστελνες δὲν θέρουν ἔδω σὰν κλέφτη, ἔμενα τὸν πατέρα σου!...

— Ο γινός ἔμενε κόκκαλο στὰ λόγια κι' ἀφησε τὸν γέρο νὰ φύγη, χωρὶς νὰ πῆ λέξῃ..

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ..